

† JOŽEF CIMPERMAN.

Slovenski narod je dné 5. m. m. zopet izgubil jednega svojih najodličnejših sinov, možá, čegar delovanje obseza več nego četrstoletja, pisatelja in pesnika, čegar ime se blestí na odličnem mestu v književni zgodovini, plemenitega trpina, čegar visokega duhá ni mogla ukloniti nobena, niti najbridkejša beda — izgubil je svojega *Jožefa Cimpermana*. Odveč bi bilo poudarjati, kaj je bil pokojnik naši književnosti, saj je naš list leta 1890. priobčil doslej najtočnejši popis o njega delovanji in življenji; sveta dolžnost pa se nam vidi, da se danes žalnega srca spominjamo dragega prijatelja, ki je ostal zvest »Ljubljanskemu Zvonu« v vsi dóbi, kar izhaja, prijatelja, ki je, lahko rečemo, v poslednjih letih delal in živel samó zánj! Odpri katerikoli letnik našega lista, povsod čitaš njega proizvode, dovršene po vsebini in obliki, povsod opažaš mimo tega veččo roko pokojnikovo, ki je izredno vestno skrbel za tehniško popolnost našega lista. »Ljubljanski Zvon« žaluje po svojem sotrudniku, žaluje po pesniku-učitelji, ki je vzgajal in vzgojil do malega vse mlajše pesnike naše, žaluje napósled po korektorji, s katerim se ponaša le malokateri list! . . .

Razven soneta, ki ga priobčujemo spodaj, Cimperman ni ostavil natisnjenih proizvodov. Mnogo je snoval poslednje čase, kakor nam je pripovedoval v prijateljskih razgovorih, imel pripravljene mnogo tvarine za novo vrsto sonetov, katerim je posvetil že nekaj let skoro vse svoje pesniško delovanje — vse načrte je vzel s seboj v grob, on, pesnik po božji milosti, ki bi bil lahko še tolikanj bogatil leposlovno književnost slovensko! . . .

Večen spomin njega veliki, njega plemeniti duši, lahka mu zemlja domača!

Funtek.

Satura.

33.

Počasi venec pesmij rase mojih,
Ker naše tare jih nezloge slana
In je ljubezen družna poteptana
Med strastnim hrupom v bedonosnih bojih.

Spominjam klavern lepših dnij se svojih,
Ko truma bratovski smo bili zbrana,
Za prebujenje národuo užgana,
Čebele, ne osé v sovražnih rojih.

Ne hvalim, kakor starci, dnij nekdanjih,
Da so bili slovenstvu »zláta dóbac«,
Saj pomnim dókaj mrzkega prepira.

A kdor po znakih sodil bi zunanjih,
Desetkrat hujša dnij je naših zlóba,
Ki malo zida in tem več podira.

† Jožef Cimperman.

